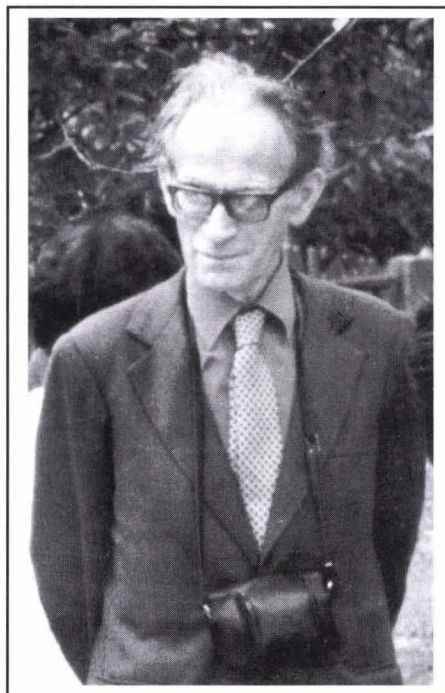

MIRCEA PETRESCU-DÎMBOVIȚA
(1915–2013)

S-a născut la 21 mai 1915, la Galați unde a și urmat studiile secundare (1926–1933). Cele universitare le-a urmat în cadrul universității din București (1933–1937), încheindu-le prin susținerea lucrării de licență în domeniul arheologiei preistorice.

Începuturile carierei i-au fost legate de Muzeul Național de Antichități (1943–1948), unde a activat în calitate de asistent.

Este numit asistent onorific la Catedra de preistorie a Universității din București și, în anul 1947, i se conferă titlul de doctor în litere și filozofie prin susținerea tezei „*Contribuțiuni la ultima epocă a bronzului din Transilvania*”. La puțin timp (1949), este numit conferențiar al universității ieșene „Alexandru Ioan Cuza”, unde în 1956 ocupă postul de profesor titular, apoi prof. dr. docent din 1964, decan al Facultății de Istorie-Filosofie (1975–1976) și conducător de doctorate din 1967.

În paralel (din 1949), a fost asistent, șef de sector, șef de secție și director la Muzeul de Antichități din Iași – devenit Muzeul de Istorie a Moldovei (1954–1968) –, șef de sector și director (din 1967 până în 1981), al Institutului de Istorie și Arheologie „A.D. Xenopol”, Iași.

Rezultatele cercetărilor i-au adus recunoașterea pe lângă respectul colegilor de profesie. Astfel, în 1954 devine laureat al premiului de stat clasa a II-a (1954), pentru colaborarea la monografia stațiunii Hăbănești. Ulterior (1977), i s-a decernat și premiul „Vasile Pârvan” al Academiei Române pentru volumul „Depozitele de bronzuri din România”.

A fost ales membru corespondent al Academiei Române în 1991, iar din 1996 membru titular. Din 1994 a fost desemnat președinte al părții române în Comisia mixtă româno-ucraineană de istorie, arheologie, etnografie și folclor. A fost și membru în Comitetul Național al Istoricilor din România și al Asociației Internaționale de studii sud-est europene.

Din 1964 a fost ales membru al Consiliului Permanent al Uniunii Internaționale de Științe Pre- și Protoistorice, iar din 1991 membru de onoare. În același an, a fost ales membru titular al Institutului Italian de Pre- și Protoistorie din Florența, apoi membru corespondent al Institutului Arheologic German de la Berlin (1968), iar ulterior membru de onoare al Institutului de Tracologie din cadrul Academiei Bulgare de Științe din Sofia (1997).

A fost redactor responsabil – și fondator – al prestigioasei publicații *Arheologia Moldovei*, de la apariție (1961) până în 1990, perioadă în care a dat viață convingerilor sale conform cărora cercetările trebuie valorificate deopotrivă prin intermediul publicațiilor științifice, la un nivel cât mai înalt cu putință, în egală măsură în limbi de largă circulație, astfel încât rezultatele celor din România să fie cât mai rapid și cât mai temeinic cu putință cunoscute în spații culturale cât mai largi.

De-a lungul prestigioasei cariere a participat la extrem de numeroase manifestări științifice de prestigiu din țară și străinătate, în Germania, Franța, Italia, Spania, Grecia, Bulgaria, Polonia, Ucraina, Ungaria, Mexic, unde a prezentat rezultatele cercetărilor sale, apreciate în mod deosebit, promovând cu tenacitate colaborări, dialoguri științifice sau programe de studiu internaționale.

A semnat – în calitate de autor sau coautor – numeroase tratate, diverse volume, monografii arheologice și peste 250 de studii, articole, note și recenzii privind, în principal, neo-eneoliticul, epoca bronzului și cea a fierului pe teritoriul României.

Șantierul de la Cucuteni – alături de cel de la Trușești – au fost veritabile șantiere-școală, unde toți cei ce doreau să practice arheologia au avut posibilitatea să cunoască și să învețe, acestea fiind o continuare firească a ceea ce profesorul transmisese de la catedră.

Și-a înscris numele în istoria arheologiei românești, gravând personal marile fluvii ale părții răsăritene a hărții cunoașterii arheologice naționale. În timp, aceasta a fost întregită cu specialiști îndrumați cu perseverență să se ocupe de perioadele mai puțin cunoscute, astfel încât cunoașterea istorică să fie completată cât mai bine cu putință. Timp de mai bine de o jumătate de secol, marea majoritate a celor ce au slujit arheologia în Moldova, dar nu numai, i-au fost discipoli, bucurându-se de îndrumarea și sprijinul său.

Remarcabilă a fost și înțelegerea necesității abordării pluridisciplinare a cercetării arheologice, în consonanță cu evoluția generală a cercetării. În permanență, a sprijinit fără preget astfel de proiecte, promovându-le și apreciindu-le rezultatele.

Viața și-a dedicat-o – cu o pasiune fără egal – arheologiei. Dar o cercetare împletită, cum foarte puțini până la el au făcut-o, cu activitatea didactică și cu cea muzeografică. Catedra, Institutul și Muzeul au fost structuri necesare și indestructibil legate între ele. Modul acesta de a concepe arheologia a reușit să îl transmită discipolilor și colaboratorilor timp de multe decenii. La catedră, la institut sau la muzeu, a fost în permanență același, reunind într-o singură personalitate profesorul, cercetătorul și muzeograful.

Cei care au realizat Muzeul Național de Istorie din București păstrează cu respect amintirile despre modul în care el și colaboratorii săi de la Iași au sprijinit – cu sufletul și fapta – încheierea acestui atât de dorit proiect național, înscriindu-se astfel printre ctitorii săi.

Din modelul care a fost, trecut la cele veșnice, a devenit un simbol al cercetării arheologice românești și cu precădere al Moldovei.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

DRAGOMIR POPOVICI